

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, φρ. 3.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 1. φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια καὶ προπληρωτέαι | ΑΡΙΘ. 2.

ΑΘΗΝΗΣΙ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1879.

Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει

Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Τὰς τελευταίας του εὐχὰς
Εἰς τὸν Θεὸν προσέφυγον
Εἰς τὴν ἐσχάτην κλίτην του
Ἐκάθητο ὁ γέρων.

Εἰς τοὺς υἱοὺς του ἤθελε
Τὰ ὄμματα πρὶν κλείσῃ
Μίαν ὁσάτην συμβουλήν
Ἀκόμη νὰ χαρίσῃ.

Καὶ δέσμην βάδων ἰσχυρὰν
Ἐγὼν ἐνώπιόν του
Ἐκάλει μὲ τὸ ὄνομα
Καθένα τῶν υἱῶν του.

— Ἐλθετε τέκνα μου καθέως
Ἵψῶν ἄς δοκιμάσῃ
Τίς εἶναι μᾶλλον ἰκανὸς
Τὸ δέμα νὰ συνθλάσῃ.

Καὶ ἦλθεν ὁ πρωτότοκος
Ταχύτερος τῶν ἄλλων
Ὡς μᾶλλον ἰσχυρότερος
Καὶ θαρραλέος μᾶλλον.

Πλὴν μάτην φεῦ ζήτητησε
Τὸ σθένος καὶ τὸ πῦρ του
Ἡ δέσμη ἦτο ἰσχυρὰ
Καὶ ἀσθενὴς ἡ χεὶρ του.

Ἦλθεν ὁ δευτέρου υἱός.
Ὁ τρίτος μετ' ἐκείνου.
Πλὴν ἠχυμένους ἔφραγε
Καθεὶς τὸ δέμα ἀφίνων.

Ἄλλ' ὅμως βτε ἔλοσε
Τὰς βάδους μίαν μίαν
Τότε χωρὶς ἀνείστασιν
Καὶ δίχως ἀγωνίαν,

Καθεὶς προσήρχετο θαρρῶν
Νὰ δείξῃ τὴν ἰσχύν του.
Κ' εἶπεν ὁ γέρων, ἐλαφρῶς
Κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Ἀν τοῦτο τὸ παράδειγμα
Τώρα δὲν ἐνωθῆτε,
Μίαν ἡμέραν τέκνα μου
Θά με ἐνώμηθῆτε.

Μείνατε πάντοτε καὶ σεῖς
Ὡς εἶθε ἠνεμόνοι
Ὅπου ἡ ἐνωσις, ἐκεῖ
Κ' ἡ δόξα παραμένει.

Ξ.

Η ΑΣΠΑΣΙΑ**1.—Φιλανθρωπία.**

— Θρασύβουλε, ἤξευρες ὅτι ἡ Ἀσπασία εἶναι χειρότερα ἀφ' ὅτου τὴν ἐστείλαμεν εἰς τὴν ἐξοχήν;

— Ναι, μητέρα, μοι τὸ εἶπε καὶ ὁ Κώστας σήμερον τὸ πρωῖ, ὅταν ἦλθε μέσα διὰ νὰ φωνίσῃ. Μοι ἔλεγεν ὅτι ἀπόψε ἐπέρασε πολὺ κακὰ ἡ Ἀσπασία, ἀναπνέει μὲ μεγάλην δυσκολίαν, καὶ δὲν λέγει ἄλλο τίποτε παρ' ὅτι αἰσθάνεται βάρους εἰς τὸ στήθος καὶ τρομερὸν πονοκέφαλον. Ἡ δυστυχὴς κυροῦλα τῆς κλαίει ἀκαταπαύστως ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας, διότι ἐνόησε, λέγει, ἀπὸ κάτι σημεῖα ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἡ Ἀσπασία.

— Ἀπὸ ποῖα σημεῖα τὸ ἐνόησεν;

— Δὲν ἐπρόφρασα, μητέρα, νὰ ἐρωτήσω τὸν Κώσταν, ἐπειδὴ ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ νὰ φωνίσῃ καὶ νὰ προσφθάσῃ καὶ τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τοῦ παραγγείλῃ νὰ ὑπάγῃ ἔξω γρήγορα.

— Τὸ ἀτυχὲς κοράσιον! λοιπὸν δὲν ἐχειζῶν; εἶπεν ἡ κυρία Τηνίου μὲ μεγάλην θλίψιν.

— Μὲ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἔλεγεν ὁ Κώστας. . . φαίνεται ὅτι κινδυνεύει ἡ Ἀσπασία. Ἐπειτα καὶ ἡ τὸσα βία διὰ τὸν ἰατρὸν δεικνύει μεγάλην ἀνάγκην. Πόσον τὴν λυποῦμαι τὴν καυμένην καὶ αὐτὴν καὶ τὴν γραῖαν κυροῦλαν τῆς! Ἡ δυστυχὴς ἔχει χάσει ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς καὶ τὰ ἐγγόνια τῆς μόνον αὐτὴ τῆς ἔμεινε καὶ τὸ ἔχει παρηγορίαν, διότι ὁμοιάζει, λέγει, πρὸς τὴν μακαρίτιδα τὴν μητέρα τῆς. Σὲ παρακαλῶ, μητέρα, ἄς. . .

Ὁ Θρασύβουλος δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του, διότι εἰσῆλθεν αἰφνιδίως ἡ ἀδελφὴ του Κλειῶ καὶ τὸν διέκοψε, λέγουσα μετὰ δακρῶν:

— Μαμμᾶ, ἦλθε κάτω ὁ Κώστας πολὺ ρικιστικός καὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἔμπόρεσε νὰ εὔρῃ τὸν ἰατρὸν, ἐνῶ ἦτο ἀνάγκη, διότι κινδυνεύει ἡ Ἀσπασία, ἡ κακομοῖρα! Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν!

— Ναι, μητέρα, καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω πρὶν.

— Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν καὶ οἱ δύο,

εἶπεν ἡ κυρία Τηνίου, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ ἐν δάκρυον συγκινήσεως, διὰ τὴν εὐσπλαγγίαν τῶν τέκνων τῆς. Ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμῃ.

Τὰ παιδιὰ ἠτοιμάσθησαν, εἰσῆλθον μετὰ τῆς μητρὸς τῶν εἰς μίαν ἄμαξαν, τὴν ὅποιαν ὁ ὑπρέτης ἔφερσεν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν, διατάξαντες τὸν ἄμαξιλάτην νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὰ Πατήσια, εἰς τὴν ἐξοχικὴν τῶν οἰκίαν εἰς τὴν ὅποιαν εὕρισκετο ἡ Ἀσπασία.

2.—Οἱ προστάται.

Ἡ κυρία Τηνίου, πολὺ πλουσία εἶχε μόνον δύο τέκνα, τὸν Θρασύβουλον, ὁ ὅποιος ἦτο τότε δώδεκα ἐτῶν καὶ τὴν Κλειῶ ἥτις μόλις ἦτο ἐπτὰ ἐτῶν. Ὁ πατὴρ τῶν ἔλειπεν εἰς τὴν Ἄνδρον δι' ὑποθέσεις του.

Μίαν ἡμέραν ὁ Θρασύβουλος παρουσιάσεται εἰς τὴν μητέρα του κάτωχωρος καὶ συγκρατημένως καὶ τῆ λέγει:

— Μητέρα, ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ἄλλην ὁδὸν κατοικεῖ μιά γραῖα μὲ ἐν κοριτσάκι καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἄλλον εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὰς προστατεύσῃ σήμερον μάλιστα δὲν εἶχον οὔτε ψωμί νὰ φάγουν.

Αὐτὴ ἡ παράκλησις ἤρκει διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἀσπασίαν καὶ τὴν κυρὰ Γιάννενα, τὴν κυροῦλαν τῆς διότι ἡ κυρία Τηνίου, γυνὴ θεοσεβῆς, πολὺ φρόνιμος καὶ εὐσπλαγγνος καθὼς εἶχε καὶ τὰ τέκνα τῆς ἀνατρέφει, προσεκάλεσε τὰ ἀπροστάτευτα ἐκεῖνα πλάσματα, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ὅλας τῶν τὰς συμφοράς καὶ ἐπίσθη ὅτι ἦσαν ἀξίαι ἐλέους, τὰς ἐπροστάτευσε μὲ μεγάλην γενναιοφυλίαν. Ἡ Ἀσπασία ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν κυρίαν Τηνίου καὶ ἐπαιζε μὲ τὴν Κλειῶν, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα παρὰ πολὺ, διότι τῆς ὁμοιάζε κατά τὰς ἀρετάς.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἡ μικρὰ Ἀσπασία μετὰ ἓνα μῆνα ἠσθένησεν ἐκ τῆς θλίψεως τὴν ὅποιαν ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μητρὸς τῆς (τὸν πατέρα τῆς δὲν τὸν ἐγνώρισεν καθόλου, διότι εἶχεν ἀποθάνει ὅταν ἐκείνη ἦτο 5 μηνῶν). Ἡ κυρία Τηνίου τότε παρηγγείλεν εἰς τὸν ἰατρὸν τῆς νὰ ἐπισκεπτήται τὴν Ἀσπασίαν ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑγίεια τῆς χειροτέρευεν ἡμέραν παρ' ἡμέ-

ραν, διέταξεν ὁ ἰατρός νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐξετελέσθη ἀμέσως ὑπὸ τῆς κυρίας Τηνίου, ἥτις ἔστειλε καὶ ἓνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τῆς καὶ μίαν γυναικα διὰ νὰ περιποιῶνται τὴν ἀσθενῆ.

Ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Τηνίου εἰς τὰ Πατήσια. Ἐξῆλθεν αὐτὴ καὶ τὰ τέκνα τῆς ἐκ τῆς ἀμάξης μὲ μεγάλην ἠσυχίαν διὰ νὰ μὴ ταραξουν τὴν ἀσθενῆ καὶ ἔτρεξαν νὰ ἐρωτήσουν τὴν κυρὰ Γιάννενα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἀσπασίας.

3.—Πρόληψις ὑπερθία.

Ἡ κυρὰ Γιάννενα εἶχεν ἀκούσει τὸν κρότον τῆς ἀμάξης καὶ ἤρχετο νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ σπογγίζουσα τὰ καταπλημμυροῦντα τὰς παρὰ τῆς δάκρυα.

— Πῶς εἶναι ἡ Ἀσπασία; ἠρώτησεν ἡ κυρία Τηνίου, εἶναι καλεῖτερα τώρα! αἶ, κυρὰ Γιάννενα, δὲν εἶναι καλεῖτερα;

— Ἄ μὰ, μὰ, μὰ! χειρότερα κυρία μου, καὶ τρεῖς χειρότερα εἶναι. Νὰ! ὅρα τὴν ὄρα πεθαίνει τὸ κακόμοιρο! τὸ εἶδα ὀλοφάνερα.

— Τί εἶδες, κυρὰ Γιάννενα; ἠρώτησεν ὁ Θρασύβουλος μὲ ἀπελπίσιν.

— Νὰ! παιδάκι μου, χθὲς τὴν νύκτα τρεῖς φορές ἐσκοτείνιασε τὸ φῶς μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου τὴν ἔχομεν καὶ σήμερον τὸ πρωῖ ὀλίγον ἐλείψε νὰ σβεσθῇ τὸ κανδῆλι ἐνῶ εἶχε τόσον λάδι.

— Καὶ τί σημαίνει τοῦτο;

— Εἶναι ποῦ ἔρχεται ὁ ἄγγελος, παιδί μου διὰ νὰ τῆς πάρῃ τὴν ψυχήν.

Καὶ ἤρχισε νὰ ὀδύρηται ἡ δυστυχὴς γραῖα.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ εἶπω ὅτι ἡ κυρία Τηνίου, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν φρονιμῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι δὲν πιστεύουν τὰς ἀνοήτους προλήψεις καὶ αἱ ὁποῖαι φροντίζουν νὰ διδάσκουν καὶ εἰς τὰ τέκνα τῶν τὴν ἀλήθειαν πάντοτε καὶ νὰ ἐξαλείφουν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος κυριεύει τοὺς ἀμαθεῖς ἐκείνους, οἵτινες πιστεύουν τὰς προλήψεις.

— Μὴ κλιθῆς πλέον, καὶ θὰ ἰατρευθῇ, εἶπεν ἡ μήτηρ πρὸς τὴν κυρὰ Γιάννενα, πρὸς

δὲ τὰ τέχνα τῆς στραφείσα, καὶ παρατηροῦσα ὅτι ἤτο.μάζοντο νὰ τὴν ἐρωτήσουν, ἐάν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπίστευεν ἢ γράζις δὲν ἦτο πρόληψις, πηγαίνωμεν, εἰπ. ν. τῶρα νὰ ἐδωμεν τὴν Ἀσπασίαν καὶ κατόπιν θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς προλήψεως ταύτης.

Ἐἰσήλθον λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίνην βαδίζοντες ἀροποδητί. Ἡ φλόξ τοῦ κανδηλίου πραγματικῶς ἦτο σχεδὸν ἐσβεσμένη καὶ τὸ δωμάτιον εἶχε μίαν ἀποφορὰν ὡς νὰ ἦτο πολλὰς ἡμέρας κατὰ κλειστον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀσπασίας ἦσαν βυθισμένοι καὶ ἀκίνητοι, τὸ μέτωπόν τῆς ἦτο παγωμένον, αἱ ἀλλατε τοδύχορες παρειὰί τῆς ἦσαν κάτωχροι, τὰ δὲ ὡς κοραλλίον ἐρυθρὰ χεῖλη τῆς εἶχον μαρανθῆ.

— Ἀσπασία! δὲν μοῦ ἔμιλες, Ἀσπασία; εἶπεν ἡ κ. Τηνίου, τεταραγμένη, λαβούσα τὴν ψυχρὰν χεῖρα ἐκεῖνης.

Οὐδέμια ἀπάντησις. Ἡ Ἀσπασία εἶχε λειποθυμήσει. Ἡ γράζις κυροῦλα τῆς ἔβαλε τὰς φωνὰς καὶ οἱ γείτονες τρομαζάντες ἔτρεξαν νὰ ἴδουν τί συμβαίνει. Ἀλλ' ἡ φρόνιμος κ. Τηνίου καθυσόχασεν ὅλους τοὺς παρόντας καὶ ἐφρόντισε μὲ μητρικὴν στοργὴν νὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν Ἀσπασίαν. Ἦνοιξε τὰ παράθυρα διὰ νὰ εἰσέλθῃ καθαρός ἀὴρ καὶ προσέφερε διάφορα ἰατρικὰ εἰς τὴν ἀσθενή. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ Ἀσπασία ἦτο καλύτερα, ἦτο ζωντανέτρα, ὠμίλει μὲ χαρὰν καὶ ἐγένεα ὀλίγον. Ἐφαίνετο τέλος πάντων ὅτι μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας θὰ θεραπευθῆ ἐντελῶς ὅπερ καὶ συνέβη.

4.—Ἡ διδασκαλίη.

Ἡ κ. Τηνίου ἰδοῦσα τόσον κόσμον ἀμαρθῆ συνηθροισμένον εἰς τὴν ἐξοχικὴν τῆς οἰκίαν ἐθεώρησε κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ διδάξῃ αὐτούς: διατι τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἡ ὅποια εὑρίσκειται ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς γίνεται ἐνίοτε σκοτεινὸν, καὶ νὰ ἐξαλίψῃ ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των τὴν πρόληψιν, τὴν ὅποιαν πιστεύουν ὅτι τοῦτο εἶναι σημεῖον τοῦ πλησιάζοντος θανάτου τοῦ ἀσθενούντος.

Ἐζήτησε λοιπὸν μίαν μεγάλην μπουτίλιαν καὶ ἐν κηρίον, προσεκάλεσεν ὅλους εἰς

ἐν μέγα δωμάτιον καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐἶδατε, ἀγαπητοὶ μου, τί δυστύχημα θὰ συνέβαινε πρὸ ὀλίγου; θὰ ἀπέθνησκεν ἡ Ἀσπασία ἐξ αἰτίας τῆς ἀμαθείας τῆς κυρᾶ Γιάνννας, ἡ ὅποια πιστεύουσα τὰς προλήψεις, ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ κανδηλὶ ἐσκοτεινίωσεν ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ὁ θάνατος τῆς Ἀσπασίας. Βλέπετε τώρα ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο ἀληθές, διότι ἡ Ἀσπασία πλέον εἶναι πολὺ καλά. Ὅστε δὲν θὰ πιστεύετε εἰς τὸ ἐξῆς τὴν πρόληψιν ταύτην. Ἀλλ' ἴσως ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε διὰ ποίαν αἰτίαν σκοτεινιάζουν τὰ φῶτα ἐντὸς τῶν δωματίων ὅπου εὑρίσκονται ἀσθενεῖς. Αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω διὰ νὰ ἐκρίζωσω ὅλους διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν σας αὐτὴν τὴν ὀλεθρῖαν πρόληψιν. Ἀκούσατε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς ὅσα θὰ σὰς εἰπω.

Ἡ κ. Τηνίου ἤναψε τὸ κηρίον, τὸ ἐκόλλησεν εἰς τὸ πῶμα τῆς μπουτίλιας καὶ ἔπειτα τὸ ἔθεσεν ἐντὸς αὐτῆς, τὴν ὅποιαν ἐκράτει ἀνάποδα καὶ τὴν ἐβούλωσε καλά διὰ νὰ ρι εἰσέρχεται καθόλου ἀήρ.

— Παρατηρήσατε ἐδῶ, εἶπε πρὸς τοὺς ἀκροατὰς τῆς, πῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον μικραίνει τὸ φῶς τοῦτο ἐντὸς τῆς μπουτίλιας. . . Ἰδέτε! κοντνεῖ νὰ σβέσῃ. . . Νά το, νὰ το. . . Ἀπ! ἔσβυσε! Καθόλου δὲν εἶναι παρὰ ζένον πρᾶγμα τοῦτο ὅλοι ἔξευρετε ὅτι ἐσβυσεν ἐπειδὴ δὲν εἰσέρχεται ἀήρ. Πολὺ καλά. Ἴσως ὅμως δὲν γνωρίζετε διατί εἰς τὸν ἀέρα συντηρεῖται τὸ φῶς, ἐνῶ ὅταν οὗτος δὲν ὑπάρχει σβένει.

— Ἐγὼ τὸ ἔξευρω αὐτὸ, μητέρα, ἐφώνησεν ὁ θρασυβούλος.

— Ἐβα λοιπὸν νὰ τὸ ἐξηγήσῃς.

Ὁ θρασυβούλος ἀνέβη μὲ τόλμην ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ θαυραλλῶς ὡς ἐξῆς:

— Ὁ ἀήρ εἶναι σύνθετος ἀπὸ δύο ἄλλα ἀέρινα: τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἰνομαζέται ὀξυγόρον καὶ τὸ ἄλλο ἄζωτον.

Τὸ μὲν ὀξυγόνον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ δίδῃ ὑπάρξιν εἰς τὸ φῶς ἐνῶ μέσα εἰς τὸ ἄζωτον οὐδὲ σπῖθα δύναται νὰ συντηρηθῇ. Τώρα λοιπὸν ὅταν τὸ φῶς, τὸ κλεισόμενον ἐντὸς τῆς μπουτίλιας ἢ εἰς ἄλλο μέρος, θὰ καίῃ μόνον ὀλίγας στιγμὰς μέχρις οὔ κατ'

ὅλον τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸν ἀέρα τὸν κεκλεισμένον ἐντὸς τῆς μπουτίλιας καὶ τότε μένει μόνον τὸ ἄζωτον ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ φῶς δὲν δύναται νὰ ζήσῃ καὶ διὰ τοῦτο σβένει ἀμέσως.

— Πολὺ ὠραία, θρασυβούλε, τὸ εἶπες αὐτὸ, εἶπεν ἡ μήτηρ του. Ἀκούσατε δὲ τώρα ὅλοι πῶς καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκεῖνου ἐξοδεύεται τὸ ὀξυγόρον τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἀέρος. Πρῶτον τὰ φῶτα αὐτὰ καὶ τὸ μαγγάλι μὲ τὴν φωτιὰ καίουν ἀρκετὸν ὀξυγόρον, ἀλλὰ τὸ περισσώτερον ἐξοδεύ-

ουν οἱ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἄνθρωποι, καὶ ἰδοὺ πῶς: Ὁ ἀήρ τὸν ὅποιον ἀναπνεόμεν εἰσέρχεται μέσα εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἐκεῖ χάνει τὸ ὀξυγόρον τοῦ τὸ ὅποιον ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ αἵματος τοῦ διερχομένου διὰ τῶν πνευμόνων, ἐπιτήδες, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐρπάξῃ τὸ μετὰ τοῦ ἀέρος εἰσερχόμενον ἐκεῖ ὀξυγόρον. Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως δίδει εἰς τὸν ἀέρα ἐν ἄλλο ἀέριον ἰνομαζόμενον ἀνθρακικὸν ὀξύ. Καὶ τὸ ἀέριον τοῦτο ἔχει τὴν αὐτὴν ιδιότητα μὲ τὸ ἄζωτον, δηλαδὴ μισεῖ τὸ φῶς καὶ διὰ τοῦτο τὸ σβένει ἄμα παρουσιασθῇ ἐμπρὸς του. Ὅστε βλέπετε ὅτι ὁ καλύτερος φίλος τοῦ

Ὁφρεός.

σώματός μας καὶ ἀμέσως ἀποθνήσκωμεν ἀπὸ ἀσφυξίαν. Τὸ αὐτὸ θὰ ἐπάθαινε πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ Ἀσπασία, καὶ τότε ὅλοι θὰ εἰλέγετε ὅτι ἔπαιε τὸ φῶς τοῦ κανδηλίου, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἔπαιεν ἡ ἀμάθεια τῆς κυρᾶ Γιάνννας ἡ ὅποια, φοβουμένη μήπως κρύωσῃ ἡ ἀσθενής, δὲν ἤνοιγε ποτὲ τὰ παράθυρα ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς διὰ νὰ εἰσέλθῃ καθαρός ἀήρ, ὅστις περιέχει καὶ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν ὀξυγόρον.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου «Ἡ Διάπλασις τῶν παιδῶν» θὰ περιέχῃ ἀλληλογραφίαν κατὰ τὸ σῆμα τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ Ἐστία.

φωτὸς, τὸ ὀξυγόρον, ἀφανίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ μένουσιν οἱ ἰσπονοδότεροι ἐχθροὶ του: τὸ ἄζωτον καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Μαραίνεται λοιπὸν τὸ ὀξυγόνον τοῦ φῶς, μαραίνεται. . . ἕως ὅτου σβύσῃ ἐντελῶς. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον κακὸν δὲν εἶναι τοῦτο. Σὰς εἶπον προηγουμένως ὅτι τὸ αἷμα ἔχει ἀνάγκη ὀξυγόνου διὰ νὰ δύναται νὰ μᾶς παρέχῃ ζωὴν ὅταν ὅμως τὸ αἷμα ἐρχόμενον εἰς τοὺς πνεύμονας δὲν εὑρίσκει ὀξυγόνον, τότε δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κυκλοφορήσῃ ἐντὸς τοῦ

Πρόσεξε όμως, φίλε ἀναγκώστα, μὴ νομίσῃς ὅτι σπουδαίων τις τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων δύναται νὰ βλαβῆ κατὰ τι ὡς πρὸς τὴν πίστιν αὐτοῦ ἢ δύναται νὰ ἀλλοιωθῶσιν αἱ περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, εἰς ἣν ἀνήκει, πεποιθήσεις του. Τοῦναντίον μάλιστα, βλέπων ὅσα ἐξήτησαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες διὰ νὰ ἀναπαύσῃσι τὴν ἔμφυτον ἔννοιαν τῆς ὑπάρξεως ἀνωτέρου ὄντος τὸ ὅποιον μᾶς ἔστειλεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, θαυμάζει μὲν ἀφ' ἑνὸς πόσον παρεσύρθησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου παρατηρεῖ ὅτι ὅσον στρεβλὰς ἰδέας καὶ ἦν εἶχον περὶ τῆς θεότητος, προτίμησαν νὰ λατρεύσῃσιν αὐτὴν εἰς πολλὰ πρόσωπα, νὰ προσκυνήσῃσιν εἰς μορφήν ἐκ χαλκοῦ ἢ μαρμάρου ἢ ἄλλης ὕλης, παρά νὰ δεχθῶσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει θεός, ὅπως πολλοὶ ὄλως διόλου ἀνόητοι καὶ τὴν σήμερον ἔτι πιστεύουσι.

Ταῦτα λοιπὸν εἶναι τὰ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα καταγίνεται ἡ μυθολογία καὶ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ὅταν καὶ πάλιν συναντηθῶμεν, διότι τώρα καὶ πάλιν σὲ ἀφίνω ἐπὶ μικρὸν, I. X. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

1 — Η ΣΑΓΗΝΗ.

(Κατὰ Ματθ. κεφ. ιγ' 47)

Χαριτωμένα μου παιδιά, μὲ προσοχὴ γιὰ ρίχτε
τὴν παιδικὴν σας τὴν ματιὰ
Σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ ζωγραφιὰ
Κι' ἀκοῦστε τί θὰ ἰδῆτε.

Ἐστε αὐτοὺς ἑστὰ δίχτυα τους ψαράκια ὅπου
[πιάνουν,

Π' ἄλλα πεσοῦν ἑστὴν ἀμμουδιά
Καὶ ἄλλα πάλιν διαλεχτὰ
Σὲ κόρα πῶδ' τὰ βάνου.

Ἔτσι καὶ εἰς τὴ δευτέρῃ, παιδιά μου, παρουσία
Ἐκεῖ ψηλά ἑστὸν οὐρανὸ
Οἱ ἄγγελοι μας ἑστὸ θεὸ
Θὰ ποῦν καθ' ἁμαρτία.

Σὰν ψάρια θὰ διαλέξουνε κ' ἐμᾶς, ἄχ! μὰ ἡμέρα
Καὶ θὰ μᾶς κρίνῃ ὁ Χριστὸς
Ποῦς ἀπὸ μᾶς εἶναι κακὸς
Ἐπὸ ζούσαμε ἴδω πέρα.

Κι' ὅσοι καλὰ ἐκάνανε, ἔδιναν ἑλεημοσύνη
Κι' ἀκούγαν πάντα τοὺς γονεῖς,
Παῖδι μου, θλοὺ τους, θὰ ἰδῆς
Θὰ ζήσουν μὲ εἰρήνη.

Μὰ ὅσοι ἦσανε κακοί— γιὰτ' ὁ θεὸς κυττάζει—
Θὲ νὰ τοὺς διώξουν ἀπ' ἐκεῖ
Καὶ θὰ τοὺς βρίζουνε ἐκεῖ
Στὴν κάρμινε πῶδ' βράζει.

Παιδιά μου, νὰ προσέχετε ἑστὴν πρόσκαιρη ζωὴ σας
Νὰ γίνετ' ἄνθρωποι καλοί,
Αὐτὴ εἶν' ἡ μόνη συμβουλή
Πῶθ' θέλει ἡ ψυχὴ σας.

Ν' ἀκοῦτε πάντα τοὺς γονεῖς, τὴ φτώχεια νὰ λείητε
Κι' ἂν ἦν' ἡ ψηλά ὁ οὐρανός,
Ἄλλ' ὁ πανάγαθος θεὸς
Δὲν λησμονᾷ, θὰ ἰδῆτε.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΥΦΛΟΥ.

Παῖδι τυφλὸ καὶ ἔρημο τὸ μονοπάτι πέρνει
Καὶ σ' ἐξωκλήσῃ μοναχὸ σ' ἕνα λιθάρη γέρνει,
Σταυρόνι τὰ δὴ χέρια του καὶ γονατῆ ἑστὸ χῆμα,
Καὶ ἑστὴ χλωμὴ τὴν Παναγιά μὲ πιννασμένο στόμα:
• Χρυσή, καλὴ μου Παναγιά, τῆς λέγει πονεμένα,
• Γιὰ ἴδες με τὸ κακόμοιρο πῶς κλαίω πικραμένα,
• Ἀπὸ μακρὰ ἐκίνησα γυμνὸ λαχταρομένο,
• Χωρὶς νὰ βλέπω, μὲ βαβῆ τὸ δρόμο νὰ διαβαίνω.
• Ἄχ! πῶς κρυθῶ; ὁ βόρρηας εἶναι σκληρὸς, κα-
[λή μου,

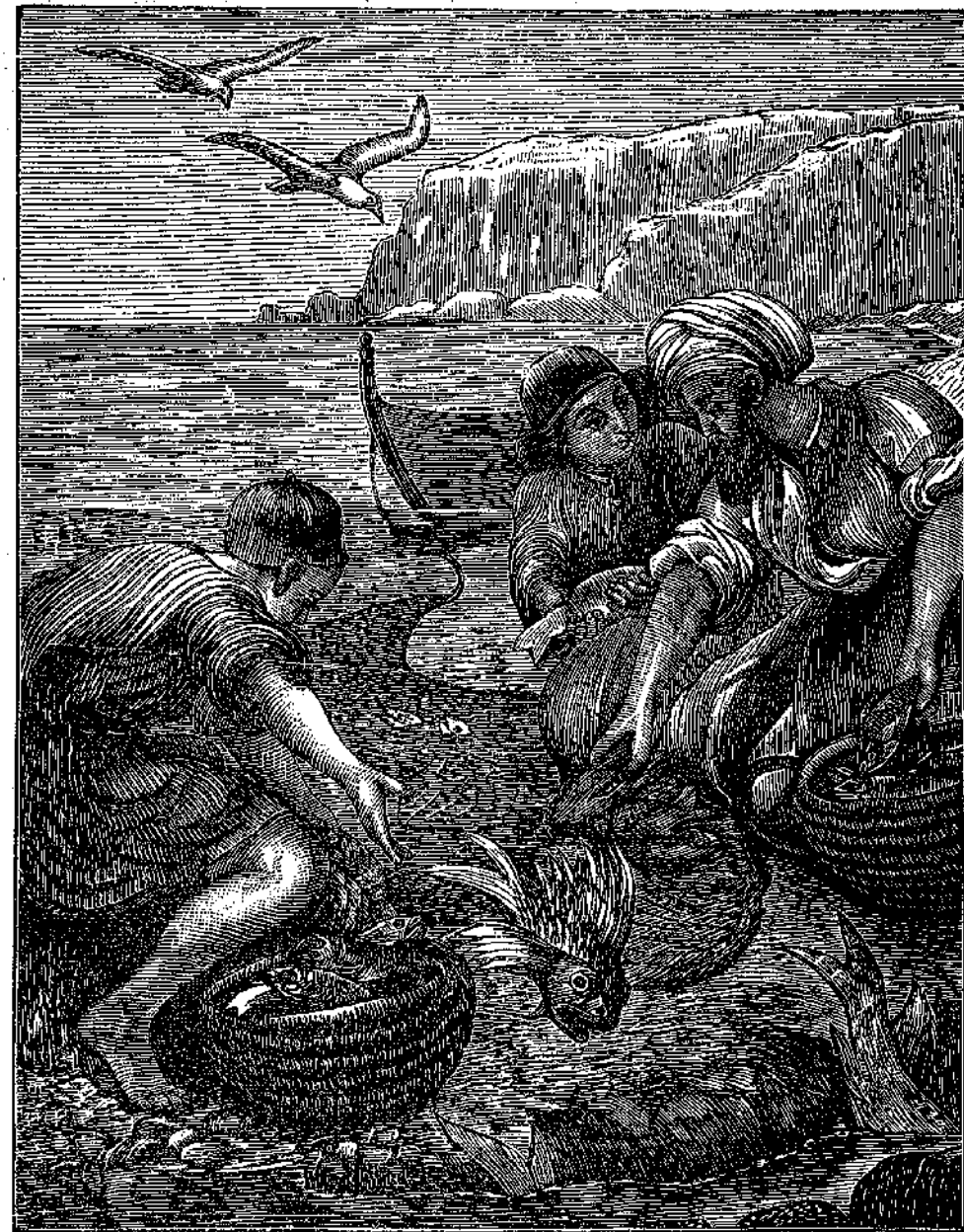
• Μοιάζει σὰν ἄρχοντας κι' αὐτὸς, ἄχ! πέρνει τὴν
[πνοή μου!

• Δὴ μέραις τὰ χεῖλάκια μου δὲν εἶδανε ψωμάκι,
• Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι μάγικο, μήτε κακὸ παιδάκι,
• Ἐσὸ τὸ ξέρεις Παναγιά, χλωμὴ μου Παναγιά,
• Γι' αὐτὸ ἦρθα σ' ἐσένανε, σ' αὐτὴ τὴν ἔρημια,
• Δὲν εἶχα ἄλλη ἀπὸ σὲ μονακριθὴ ἐλπίδα,
• Ὅπου ἐπῆγα τὸ τυφλὸ τὴν καταφρόνια εἶδα.
• Ψωμάκι δὲν μοῦ δίνουσε νὰ φάγω τὸ καυμένο,
• Ἐλεημοσύνη ἑστὸ τυφλὸ, ἑστὸ παραπονεμένο,
• Σ' ὅσους περνοῦν φωνάζω, κ' ἐκεῖνοι δὲν μ' ἀ-
[κοῦνε,

• Ἄχ! δὲν ἀκοῦνε τὴ φωνή, τὴ φτώχεια δὲν πονοῦνε.
• Γι' αὐτὸ ἦρθα σ' ἐσένανε, γιὰ τὰ καλὰ ποῦ κάνεις,
• Νὰ σπλαγχτιστῆς κ' ἐμένανε, τὰ μάτια μου νὰ
[γιάνης.

• Ἐγὼ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ δὲν θέλω, Δέσποινά μου,
• Μονάχα τὰ δὴ μάτια μου, τὰ μάτια μου, Κι-
[πρὸ μου.

Καὶ ἔγειρε τὸ ἔρημο σὲ πέτρα βουρκαωμένο.
Καὶ τὰ τυφλὰ ματάκια του σφαλᾷ τὸ καυμένο
Μὰ ἐκεῖ σιμά του πέρνεε γιομάτος καλοσύνη,
Ἐνας δαδάτης πῶθ' ἴδνε ὄλαυθε ἐλεημοσύνη
Τ' ἀγνάντεψε τὸ δύστυχο, ἑστὸ χέρια του τὸ πέρνει,

Ἡ Σαγήνη.

Καὶ ἑστὸ τὴ φτώχῃ του κατοικιὰ μονάχος του τὸ
[γέρνει.
Πέρασαν ἡμέραις καὶ αὐτὸς δὲν τ' ἄρινα νὰ φύγῃ,
Ὡς πῶθ' μιὰ ἀγοῦλα τὸ τυφλὸ τὰ μάτια του ἀ-
[νοίγει.
Παιδιά μου, ἑστὸ τὰ δροσάτα σας πῶθ' τώρα χρόνια
[εἶστε,

Ἄχ! μάθετε τὸ χέρι σας νὰ κἀνῃ ἐλεημοσύνη,
Ἀπ' ὅσα σπαταλεῦετε καὶ ἑστὸ φτωχὸ χαρίστε:
Ψυχὴ πῶθ' δίνει ἑστὸ φτωχὸ, ἑστὸν Πλάστη μας
[τὰ δίνει.

Ἀθήνησι, 4 Μαρτίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΓΓΑΒΗΣ.

πλατέα ως φύλλα, τὰ ὅποια δύναται νὰ κινή καθ' ἑαυτὰς τὰς διευθύνσεις, μεταχειριζόμενος αὐτὰ ὡς ἀεριστήριον.

Ἄλλα τὸ μάλλον ἀξιοπαρατήρητον εἰς τὸν ἐλέφαντα εἶναι ἡ μύτη του, ἡ ὁποία ἔχει τὸ σχῆμα σωλήνος, εἶναι εὐστρωτος καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους ὅταν τὴν ἀφήνῃ νὰ κρέμαται. Εἰς τὸ κάτω μέρος εἶναι πολὺ στενὴ καὶ καταλήγει εἰς δύο βάρθυνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκφύεται εἰδὸς τι μικροῦ δακτύλου. Ἀλλόκοτος μύτη! Διὰ τοῦτο Ἰσραῖτα δὲν τὴν ὀνομάζουν μύτην, ἀλλὰ προβοσκίδα.

Ἡ προβοσκίς αὐτὴ χρησιμεύει εἰς τὸν ἐλέφαντα ὡς βραχίον, ὡς χεῖρ, ὡς ὄργανον τῆς ἀφίης καὶ τῆς ὁσφρήσεως καὶ ὡς φοβερὸν ὄπλον μάστιγα.

Μὲ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς προβοσκίδος τοῦ ἑλέφας λύει κόμβους, ἀνοίγονταί τὰς θύρας καὶ μανθάνει νὰ διαγράψῃ κανονικὰ σχήματα διὰ μολυβδοκονδύλου. Δύναται μὲ τὴν προβοσκίδα του, περιτυλίσσει δένδρα νὰ τὰ ἐκρίψῃ ἐν τῇ μανίᾳ του. Εἰς τὰς Ἰνδίας τὸν μεταχειρίζονται διὰ νὰ μεταφέρουν φορτία τὰ ὅποια ἐκεῖνος λαμβάνει διὰ τῆς προβοσκίδος καὶ τὰ θέτει μόνος ἐπὶ τοῦ ὄμου του.

Διὰ τῆς προβοσκίδος ἐπίσης λαμβάνει τὴν τροφήν καὶ τὴν τοποθετεῖ εἰς τὸ στόμα του, τὸ ὅποιον εἶναι μικρὸν καὶ κρύπτεται ὀπισθεν τῆς προβοσκίδος. Ὅταν διψᾷ γεμίζει τὴν προβοσκίδα μὲ ὕδωρ καὶ κατοπιν ἐμβάλλει τὸ ἄζρον αὐτῆς ἐντὸς τοῦ στόματος καὶ οὕτω ἀπορροφᾷ τὸ ὕδωρ. Ὅστε ἂν δὲν εἶχε τὴν προβοσκίδα οὔτε νὰ τρώγῃ θὰ ἠδύνατο οὔτε νὰ πίνῃ, διότι ὁ λαμῶς του εἶναι πολὺ κοντὸς καὶ οἱ πόδες του ἀκαμπτοί.

Ὁ ἐλέφας εἶναι τὸ μόνον ζῶον τὸ ὅποιον κατὰ τὴν νοητικότητά πλησιάζει πρὸς τὸν ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα. Ἐάν ποῦ τύχῃ ποτε, φίλε ἀναγνώστα, νὰ παρατηρήσῃς ἕκ τοῦ πλησίον ἐλέφαντα, θὰ μαντεύσῃς ἀναμφιβόλως ἕκ τῶν γλυκυτάτων καὶ ἐκφραστικωτάτων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ὅτι εἶναι ζῶον μὲ καλὴν καρδίαν καὶ μὲ φρόνησιν. Ἐννοεῖ εὐκόλως τί ζητεῖς παρ' αὐτοῦ καὶ ἀμέσως τὸ ἐκτελεῖ. Καταλαμ-

βάνει ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐὰν τὸν κολακεύουν ἢ ἂν τὸν ὑβρίζουν, καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν δικαιοσύνην τιμωρεῖ τὸν βλάπτοντα αὐτὸν καὶ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὸν εὐεργέτην του. Ἔχει καλὸν μνημονεῖον καὶ εὐκόλως συνοικειοῦται μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὑποτάσσεται διὰ τῆς καλῆς περιποιήσεως.

Διηγούνται οἱ περιηγηταὶ πολλὰ ἀνέκδοτα περὶ ἐλέφαντος, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν τὴν εὐφυΐαν, τὴν νοημοσύνην καὶ τὸ φιλοδίκαιον αὐτοῦ.

Οἱ ἐλέφαντες ἀγαπᾷσι πολὺ τοὺς καρπούς, ἀλλὰ συνήθως τροφὴ των εἶναι χλόη, ἄχυρα, ὄρυζα, φύλλα, καὶ πίνουν μὲ εὐχαρίστησιν τὰ πνευματώδη ποτὰ, ἰδίως τὸν οἶνον, περιφρονοῦσι δὲ τὸ κρέας καὶ τοὺς ἰχθύς.

Τὸ θῆλυ ἐγκυμονεῖ ἐπὶ δύο ἔτη καὶ τίκει πάντοτε ἓν, τὸ ὅποιον εὐθὺς ἄμα γεννᾶται φέρει ὀδόντας καὶ ἔχει μέγεθος ἐνὸς χοίρου μεγάλου.

Ἀπὸ τὸ πλάγιον τῆς προβοσκίδος ἐξέρχονται δύο μεγάλοι ὀδόντες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς τὴν ἀνω σιαγόνα. Οἱ ὀδόντες οὗτοι ἔχουν μῆκος δύο μέτρων καὶ πλέον, καλοῦνται δὲ χαυλιόδοντες. Τὰ θῆλα πολλὰκις ἔχουν τόσον μικροὺς τοὺς χαυλιόδοντας ὥστε δὲν ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα των. Οἱ χαυλιόδοντες χρησιμεύουν εἰς κατασκευὴν πολλῶν ἐλεγκτῶν ἀντικειμένων ὁδὸι αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον κἀκαλον, τὸ καλούμενον ἐλεφάντινον (φίλντισιν).

Τὸ δέρμα τοῦ ἐλέφαντος εἶναι σκληρὸν καὶ ρυτιδῶδες, τὸ δὲ χρῶμά του εἶναι συνήθως σκακτόχρουν σκοτεινόν. Δὲν ἔχει δὲ τρίχας, παρὰ μόνον εἰς μερικὰ μέρη τοῦ σώματος καὶ ἰδίως εἰς τὴν κεφαλὴν.

Οἱ ἐλέφαντες ζῶσιν εἰς τὰ θερμὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Ἀγαπᾷσι τὰ δάση καὶ τὰ λιμνώδη μέρη, διότι εὐχαριστοῦνται νὰ λούονται, καὶ κολυμβῶσιν ἐξαίρετα. Ζῶσι καὶ οἱ ἐλέφαντες ὅπως οἱ κάστορες ἀγελῶδῶν καὶ συνοικοῦνται μεταξύ των. Προπορεύεται δὲ πάντοτε τῆς ἀγέλης ὁ γερνότερος ἐλέφας. Τρέχουσι μὲ ὄλον των τὸ βᾶρος τόσον πολὺ ὥστε οὐδέ

Ὁ Ἐλέφας.

ὁ ταχύτερος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ τοὺς φθάσῃ.

Οἱ ἐλέφαντες ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν προβοσκιδόφορων καὶ εἶναι δύο εἰδῶν: ἐλέφαντες τῆς Ἀσίας καὶ ἐλέφαντες τῆς Ἀφρικῆς. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ὑπῆρχον καὶ ἄλλα γένη ἕκ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα, τὰ μμμοῦθια καὶ οἱ μαστόδοντες, ἦσαν πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντας. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ζῶα κατεστράφησαν πλέον καὶ μόνον ὁ ἐλέφας σώζεται μέχρι σήμερον.

Ὁ ἐλέφας φαίνεται ὅτι εἶναι φιλόμουςος, διότι βαδίζει μὲ ρυθμὸν, ὅταν παιανίζῃ ἢ μουσικῇ, καὶ ἀκροᾷται αὐτὴν μὲ προσοχὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ κραυγάζει ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν οἱ ἀραβες δὲν δοκιμάζουσι νὰ ἐξημερώσουν τοὺς ἐλέφαντας, τοὺς φονεύουσι μόνον διὰ νὰ λάβουν τοὺς χαυλιόδοντας. Εἰς τὴν Ἀσίαν ὅμως τοὺς συλλαμβάνουσι, τοὺς ἐξημερώνουσι καὶ τοὺς μεταχειρίζονται εἰς μυρίας ἐργασίας, διὰ νὰ ὀργώνουσι, νὰ μεταφέρουσι βάρη καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκιπες τοὺς τρέ-

φελίμων γνώσεων τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι εὐχεστέθη νὰ τὸ συστήσῃ εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους. Καὶ ταῦτα μὲν ὄσον ἀφορᾷ τὸ ἡμέτερον περιοδικόν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Καλοποθάκης σὺν τοῖς ἄλλοις μᾶς παρακαλεῖ νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὰς ἐγκυκλίους, αἵτινες ἀπαγορεύουσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγγραμμάτων τῆς Ἑταιρίας ἢ οὗτος ἐξυπηρετεῖ, διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα ἄλλῶς νὰ πράξωμεν νῦν ἢ νὰ τὸν παραπέψωμεν νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὰς εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 298^η, 3148 ἔγγραφα τῆς ἱεράς Συνόδου καὶ 4064 4209 ἐγκυκλίους τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως, τῆς 10 Ἰουλίου 1876 ὡς ἐπίσης τὸ ὑπ' ἀριθ. 368 (1876) κύριον ἄρθρον τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος» προερχόμενον ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱεράς Συνόδου, ἅπερ ἐπιφυλασσόμεθα καὶ νὰ δημοσιεύσωμεν ἀκολούθως.

Ὁφείλομεν πρὸς τοῦτους νὰ μὴ ἀφήσωμεν ἄνευ παρατηρήσεως πράξιν τινὰ τοῦ κ. Καλοποθάκη, ὅστις ἐνῶ ἀφ' ἐνός ἐπαγγέλλεται διὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν» τὴν μόρφωσιν δῆθεν τῶν ἑλληνοπαίδων, ἀφ' ἑτέρου ὕβρισε δεινῶς καὶ ἐσυκοφάντησε τὴν πατρίδα τούτων διὰ τῶν ἐγγράφων, ἅπερ τῇ εἰσηγήσει αὐτοῦ συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ κυανῇ βίβλῳ (ἴδε Νέας Ἰδέας ἀριθ. 263).

Ταῦτα καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνεξίτηστον ἔγ-

κλημα εἰς τὸ ὅποιον κακοβούλως βέβαια ὑπέπεσεν ὁ κ. Καλοποθάκης πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος μας.

Ἄρθ. πρωτ. 2040.

Διεκπ.

Περίληψις

Περὶ μηνιαίου περιοδικοῦ.

ΒΑΣΙΑΒΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν

καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως.

Ἡ διαπλάσις τῶν παιδῶν, περιοδικὸν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει λογίων εἰδικῶν περὶ τὰ παιδαγωγικά, περιέχει εὐχυμον καὶ εὐληπτον ὕλην, χρήσιμον πρὸς τὴν ἐπίρρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίως αἰσθήματος τῶν παιδῶν, καὶ ἐπιτηδεῖαν ὡς ἐκ τοῦ πρώτου φυλλαδίου συνάγασιν πρὸς ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν. Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐκδόσεως τῶσιν ὠφελίμου καὶ τῶσιν εὐάνου τῇ ἀπαλῇ ἡλικίᾳ περιοδικοῦ, ἐγκλιόμεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρέφει πρὸς τὸ ὑπουργεῖον.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 8 Μαρτίου 1879.

Ὁ Ὑπουργός

Α. Δ. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Ι. Ἐμμανουήλ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

— Οἱ κρατήσαντες τὸ πρῶτον φύλλον παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, εἴτε εἰς νόμισμα, εἴτε εἰς γραμματόσημον.

— Ὅστις ἤθελε κάμει δέκα συνδρομητὰς «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ προπληρώσει τὰς συνδρομὰς των, λαμβάνει ἐν φύλλον διωρεῖαν ἐπὶ ἐν ἔτος.

— Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται μόνον ἐν τῷ γραφείῳ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ παρὰ

τοῖς κατέχουσιν ἀγγελίας ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθείσας, συμμορφούμενα ὁμοῦ πρὸς τοὺς ἐν αὐταῖς διατετυπωμένους ὄρους.

— Οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀπευθυντοῖν τῷ ἡμετέρῳ ἀνταποκριτῇ κ. Ι. Β. Τριβέζῃ, πρῶτῃ βουλευτῇ.

— Ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλιογραφικῷ δελτίῳ θέλομεν ἀναγγέλλει πᾶν ἠθικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν βιβλίον, τοῦ ὁποῦ ἐν ἀντίτυπον ἤθελε μᾶς ἀποσταλεῖ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότος αὐτοῦ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπῆλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Αἰόλου, 23, παραπλευρῶς τῆς «Ἐν-ραίας Ἑλλάδος».

Ἐκδότης Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ὑδραῖος — Ν. ΣΠΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, Κορίνθιος.